I sag 49/83

STORHERTUGDØMMET LUXEMBOURG, ved Ferdinand Hoffstetter, Attaché de Gouvernement Premier en Rang i ministeriet for landbrug, vinavl, vandbygnings- og forstvæsen, som befuldmægtiget, bistået af advokat Nico Schaeffer, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Schaeffer,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Christine Berardis-Kayser, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutninger 83/38/EØF og 83/49/EØF af 14. januar 1983 (EFT L 38, s. 32, og EFT L 40, s. 57), for så vidt Kommissionen herved afslog at lade EUGFL, garantisektionen, afholde visse af storhertugdømmet Luxembourg's udgifter til støtte til privat oplagring af bordvine,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene T. Koopmans og K. Bahlmann, dommerne P. Pescatore, A. O'Keeffe, G. Bosco og O. Due,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Rådets forordning nr. 816/70 af 28. april 1970 om supplerende regler for den fælles markedsordning for vin (EFT 1970 I, s. 212) bestemmer i artiklerne 5 ff., at der kan ydes støtte til privat oplagring af vin for visse bordvine. I henhold til artikel 5, stk. 5, er ydelse af sådan støtte betinget af afslutning af oplagringskontrakter.

De nærmere bestemmelser om afslutningen af de nævnte kontrakter blev udstedt ved Kommissionens forordning nr. 1437/70 af 20. juli 1970 (EFT 1970 II, s. 410). Forordningens artikel 3, stk. 1, første afsnit, bestemmer: »Interventionsorganer afslutter kun kontrakter om bordvine«.

Kommissionens forordning nr. 2015/76 af 13. august 1976 (EFT L 221, s. 20) trådte i stedet for forordning nr. 1430/70. I overensstemmelse med Rådets forordning nr. 1160/76 af 17. marts 1976 (EFT L 135, s. 1), hvorved muligheden for at opnå støtte til oplagring blev udvidet til også at omfatte druemost og koncentreret druemost, bestemmes det i artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2015/76, at der fremover kan afsluttes oplagringskontrakter for »bordvine, druemost og koncentreret druemost«.

Forordning nr. 2015/76 blev ændret ved Kommissionens forordning nr. 2206/77 af 5. oktober 1977 (EFT L 255, s. 13). Navnlig fik artikel 6 en helt ny affattelse, og til artiklen blev føjet et stk. 7, som bestemmer:

»En bordvin, der er genstand for en oplagringskontrakt, kan ikke senere anerkendes som k.v.b.d.« (kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder).

Indtil forordning nr. 2206/77 trådte i kraft, kunne enhver vin fremstillet af anerkendte druesorter opnå »la Marque Nationale« og følgelig opnå betegnelsen k.v.b.d., under forudsætning af, at den opfyldte visse kvalitetskriterier. En vin, som ikke var blevet godkendt ved en første undersøgelse, og som var blevet klassificeret som bordvin, kunne dog senere præsenteres for »Commission de la Marque Nationale« og godkendes som k.v.b.d., hvis den i mellemtiden var blevet bedre. Som følge af, at fordning nr. 2206/77 trådte i kraft, blev ovennævnte lovgivning ændret i den forstand, at bordvine, som er genstand for en oplagringskontrakt, ikke senere kan præsenteres for »Commission de la Marque Nationale« og godkendes som k.v.b.d.

Ved beslutningerne 83/38 og 83/49 af 14. januar 1983 afslog Kommissionen at lade EUGFL, garantisektionen, afholde de udgifter, som storhertugdømmet Luxembourg i rengskabsårene 1976 og

1977 havde haft til dækning af støtte til privat oplagring af bordvine. Ifølge den samlede rapport vedrørende resultaterne af kontrollen i forbindelse med afslutningen af regnskaberne vedrørende EUGFL, garantisektionen, for regnskabsårene 1976 og 1977, som Kommissionens kompetente tjenestegrene udarbejdede den 7. juli 1982, skyldtes afvisningen blandt andet, at den dagældende ordning i Luxembourg, i strid med artikel 3 i forordning nr. 1437/70 og artikel 1 i forordning nr. 2015/76, hjemlede mulighed for, at vine, for hvilke der allerede var ydet støtte til oplagring af bordvine, efterfølgende kunne anerkendes som k.v.b.d.

Ved stævning, registreret på Domstolens justitskontor den 28. marts 1983, har storhertugdømmet Luxembourg nedlagt påstand om, at ovennævnte beslutning annulleres.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Domstolen har dog anmodet den luxembourgske regering om at tilstille den enhver dokumentation til støtte for sine anbringender, som den måtte have. Ved skrivelse af 19. januar 1984 har den luxembourgske regerings advokat meddelt, at regeringen ikke har sådanne dokumenter.

II — Parternes påstande

Den *luxembourgske regering* har nedlagt følgende påstande:

— Det statueres, at Kommissionen for De europæiske Fællesskaber uretmæssigt har afslået at udbetale storhertugdømmet Luxembourg et beløb på i alt 13 657 564 LFR for regnskabsårene 1976 og 1977 (det vil sige 9 639 938 + 5 149 799 = 14 789 737 LFR, med fradrag a 496 591 + 937 837 = 1 434 428 = 13 355 309 LFR),

— og følgelig statueres det, at beløbene skal udbetales storhertugdømmet Luxembourg helt eller i hvert fald delvis.«

I replikken har den luxembourgske regering desuden nedlagt følgende påstand:

»Sagsøgeren gives lejlighed til at føre bevis for ovennævnte, hvilket påkendes i realiteten og er relevant.«

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Frifindelse.

2. Sagsøgeren tilpligtes at afholde sagens omkostninger.«

III — Parternes anbringender og argumenter

Den *luxemburgske regering* har anført, at betingelsen om, at oplagringskontrakter ikke kan omfatte bordvine, som må antages senere at blive anerkendt som k.v.b.d., ikke findes nogen steder, hverken i de forordninger, der gælder for de omtvistede oplagringskontrakter — i den forreliggende sag forordningerne nr. 1437/70 og 2015/76 — eller i grundforordningen nr. 816/70, hvis bilag 2 indeholder en definition af begrebet bordvin, uden på nogen måde at henvise til en senere udvikling og anvendelse af de pågældende vine.

Først i forordning nr. 2206/77 blev en sådan betingelse opstillet. Betingelsen kan følgelig ikke gælde for de oplagringskontrakter, der blev afsluttet, inden forordning nr. 2206/77 trådte i kraft.

Den luxembourgske regering har desuden gjort gældende, at det ganske vist ikke på nuværende tidspunkt er muligt at efterspore, hvorledes hver enkelt vin er anvendt, men at det fremgår klart af de statistiske oplysninger i stævningens bilag, at langt den største del af de pågældende vine nødvendigvis har måttet afsættes som almindelig bordvin. Den mængde vine af vinstoksorterne Elbling og Riesling-Sylvaner (Rivaner), der er solgt som Marque Nationale-vine, er beskeden i forhold til den samlede produktion. Den luxembourgske regering har anført, at støtten til oplagring følgelig må udbetales Luxembourg helt eller i hvert fald delvis.

I svarskriftet har *Kommissionen* henvist til 3. betragtning til forordning nr. 2206/77, hvori det hedder:

»for at undgå misbrug synes det nødvendigt af fastslå, at en bordvin, der er genstand for en oplagringskontrakt, ikke kan anerkendes som k.v.b.d.«.

Kommissionen har heraf udledt, at forordning nr. 2206/77 på det punkt udtaler sig ex tuto for blot at gøre retsstillingen klar.

Efter Kommissionens opfattelse bekræftes resultatet af interventionsordningen under den fælles markedsordning for vin. Mens forordning nr. 816/70, der var gældende på det pågældende tidspunkt, for bordvine fastsatte en prisordning og interventionsforanstaltninger, indførtes der ved Rådets forordning nr. 817/70 af 28. april 1970 om fastlæggelse af særlige regler for kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (EFT 1970 I, s. 228) blot en »politik til fremme af kvaliteten«, mens forordningen ikke indeholder nogen økonomiske støtteforanstaltninger, såsom støtte til oplagring.

Støtte til oplagring, som fastsat i artikel 5 i forordning nr. 816/70, har til formål at forhindre, at priserne på markedet for bordvine bryder sammen, idet der midlertidigt trækkes større eller mindre mængder tilbage fra markedet, indtil der indtræder gunstigere afsætningsvilkår.

Hvis en vin, som kunne opnå betegnelsen k.v.b.d., kunne tillades oplagret, kunne der herved opnås to fordele, nemlig støtte til oplagring, mens vinen er bordvin, og bedre afsætningsvilkår, når vinen er kvalitetsvin. Efter Kommissionens opfattelse er et sådant resultat i strid med ordlyden af og formålene med bestemmelserne om oplagring. Det kan ligeledes underminere princippet om ligebehandling af de erhvervsdrivende og forvride konkurrencen inden for det fælles marked.

For så vidt angår den luxembourgske regerings subsidiære påstand om den delvis udbetaling af de omhandlede beløb, har Kommissionen anført, at det tilkommer medlemsstaten at bevise det nøjagtige antal transaktioner, der er foretaget i overensstemmelse med den fællesskabsretlige ordning. De statistike oplysninger, der er vedlagt stævningen, er ikke tilstrækkelige på det punkt, idet sådanne oplysninger er behæftet med usikkerhed.

I replikken har den *luxembourgske regering* bestridt Kommissionens indsigelse, hvorefter den omstændighed, at der er afsluttet oplagringskontrakter for vine, som efterfølgende er blevet anerkendt som k.v.b.d., er i strid med formålene med den fællesskabsretlige ordning.

Der er således ingen tvivl om, at på det tidspunkt, hvor de anfægtede oplagringskontrakter blev afsluttet, var vinene bordvine, for hvilke der følgelig måtte gælde alle de fordele, som EUGFL

indrømmede bordvine fra de øvrige EF-lande. I oplagringsperioden har vinene været tilbageholdt fra markedet, hvilket har bidraget til at stabilisere priserne. Det formål, den fællesskabsretlige ordning søger tilgodeset, blev derfor nået.

Efter den luxembourgske regerings opfattelse kan man ikke hævde, således som Kommissionen gør det, at en vin oplagret i medfør af en kontrakt, der finansieres af EUGFL, er dømt til at vedblive at være bordvin, når dens karakteregenskaber har forbedret sig, og den af den grund er blevet en kvalitetsvin. Kommissionens løsning er i realiteten ensbetydende med dels en væsentlig begrænsning af de mængder vin fra området omkring Mosel i Luxembourg, som kan være genstand for en oplagringskontrakt, dels et incitament for producenterne til at afsætte deres vine straks på et marked, som allerede er mættet.

Den luxembourgske regering har ligeledes kritisieret Kommissionen for at ville dække over en udeladelse i de fællesskabsretlige bestemmelser uden at tage hensyn til, at den derved krænker de retsundergivnes, i den foreliggende sag de luxembourgske vinavleres retmæssige interesser. Kommissionen har således kritiseret dem for at have indgået retshandeler, som ikke klart var forbudt. Efter den luxembourgse regerings opfattelse må lovfortolkning ske på grundlag af lovene selv og ikke på grundlag af den politik, som lovgiver eventuelt har villet følge.

Med hensyn til påstanden om delvis tilbagebetaling har den luxembourgske regering anført, at det er i strid med princippet om ligebehandling af de erhvervsdrivende blot at afvise at yde støtte til oplagring for luxembourgsk bordvin, når det er åbenbart, at en betydelig mængde af den pågældende vin ikke er blevet markedsført som kvalitetsvin og således er vedblevet med at være bordvin. Når det ikke har været muligt at fremlægge et mere nøjagtigt bevis end de statistiske oplysninger, der findes som bilag til stævningen, hænger det sammen med, at EF-reglerne om registrering og bogføring er utilstrækkelige, en omstændighed, som ikke kan lægges de luxembourgske vinavlere eller de luxembourgske myndigheder til last.

Det påhviler Kommissionen, som helt generelt og uden nærmere begrundelse har afvist at anerkende retmæssigheden af et vist antal oplagringskontrakter, at gøre nærmere rede for de mængder af vine, der faktisk er blevet k.v.b.d.. I henhold til procesreglementets artikel 42, stk. 1, har den luxembourgske regering i øvrigt tilbudt at bevise, enten ved sagkyndige eller ved vidner eller på enhver anden måde, hvor store mængder af oplagret bordvin der er blevet afsat som sådan.

Kommissionen har i duplikken afvist den tanke, den luxembourgske regering har fremsat i replikken, og hvorefter en vin både kan være »bordvin« og en mulig »k.v.b.d.«. Tanken er i strid med fællesskabsreglernes ånd og formål. Efter Kommissionens opfattelse vedbliver en bordvin at være bordvin, indtil den afsættes. Derimod har en vin, som opnår »la Marque Nationale« i henhold til den luxembourgske logvigning, aldrig været en bordvin og bør således ikke have været omfattet af interventionsforanstaltningerne for bordvine. Hvis der i den luxembourgske lovgivning findes særlige ordninger for, at en vin kan betegnes som k.v.b.d., må sådanne ordninger under alle omstændigheder anvendes i overensstemmelse med fælleskabsreglerne.

Den omstændighed, at der indgås oplagringskontrakter, indebærer ikke, således

som den luxembourgske regering har hævdet, en form for blokering, således at den pågældende vin er dømt til for altid at være en almindelig bordvin. Den producent, som afslutter en oplagringskontrakt, kan kun gøre det for en bordvin. De vine, for hvilke der er afsluttet en sådan kontrakt, kan ikke mere præsenteres med henblik på at opnå «la Marque Nationale»; det hænger ikke sammen med kontrakten, men med vinenes karakteregenskaber.

Efter Kommissionens opfattelse bekræftes dette resultat af, at når det i de fællesskabsretlige bestemmelser udtrykkeligt er fastsat, at en k.v.b.d. kan deklasseres til bordvin (jfr. blandt andet artikel 16 i forordning nr. 338/79 samt forordning nr. 2903/79 om deklassering af kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder), kan det modsatte ikke være tilfældet.

Med hensyn til spørgsmålet om at tage hensyn til de privates interesser i deres egenskab af adressater for de omtvistede forordninger har Kommissionen anført, at der ikke var nogen lakune i bestemmelserne, og at de luxembourgske myndigheder følgelig uden vanskeligheder kunne have anvendt den omtvistede forordning korrekt. Myndighedernes forsømmelse kan ikke tillægges Kommissionen.

Med hensyn til påstanden om delvis udbetaling har Kommissionen anført, at i medfør af forordning nr. 1153/75 om udstedelse af ledsagedokumenter og om fastlæggelse af de forpligtelser, der inden for vinsektoren påhviler producent og forhandler, undtagen detailhandler (EFT L 113, s. 1), har en medlemsstat passende muligheder for at følge sin indenlandske produktion. Efter Kommissionens opfattelse kan den luxembourgske regering med de samme midler fremlægge de nødvendige beviser for at godtgøre, at dens subsidiære påstand er holdbar.

Eftersom EF-finansieringen af visse transaktioner er betinget af, at transaktionerne sker i overensstemmelse med EF-reglerne, kan den sagsøgende medlemsstat efter Kommissionens opfattelse ikke blot fremkomme med generelle bemærkninger om, at der foreligger en sådan overensstemmelse.

Kommissionen har i øvrigt mindet om, at den luxembourgske regering har givet det pågældende bevis for så vidt angår afslutningen af regnskaberne vedrørende de langsigtede oplagringskontrakter for produktionsåret 1977/1978. Hvis den luxembourgske regering ikke kan give det samme bevis for de omtvistede kontrakter, er den selv ansvarlig herfor.

Med hensyn til den luxembourgske regerings påstand om, at beviset tilvejebringes ved hjælp af en sagkyndig eller af vidner, har Kommissionen understreget, at påstanden er fremsat meget sent under sagen, uden at regeringen på nogen måde har begrundet forsinkelsen. Kommissionen har ligeledes rejst tvivl om gyldigheden af et bevis, som føres ved hjælp af sagkyndige eller vidner inden for et område, hvor kun en skriftlig dokumentation kan udgøre et tilstrækkeligt bevis.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 13. marts 1984 er der afgivet mundtlige indlæg af den luxembourgske regering ved advokat N. Schaeffer, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved C. Berardis-Kayser, Kommissionens juridiske tjeneste, bistået af Reichart, som sagkyndig.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 12. april 1984.

Præmisser

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens justitskontor den 28. marts 1983, har storhertugdømmet Luxembourg i medfør af EØF-traktatens artikel 173 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutninger 83/38 og 83/49 af 14. januar 1983 (EFT L 38, s. 32 og L 40, s. 57), hvorved Kommissionen afslog at lade EUGFL, »garantisektionen«, afholde visse af Storhertugdømmets udgifter i regnskabsårene 1976 og 1977 til dækning af støtte til privat oplagring af bordvine.

2 For så vidt angår den del, der er af interesse for nærværende sag, var Kommissionens afslag over for Storhertugdømmet begrundet med, at i medfør af den dagældende luxembourgske lovgivning og i strid med fællesskabsbestemmelserne på området kunne vin, der var oplagret som bordvin, efterfølgende godkendes som luxembourgsk »Marque Nationale« og afsættes som k.v.b.d. (kvalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder).

3 Den dagældende luxembourgske lovgivning bestemte, at enhver vin fra anerkendte vinstoksorter kunne godkendes som »Marque Nationale« og således opnå betegnelsen k.v.b.d., såfremt den opfyldte visse kvalitetskriterier. Med henblik på at blive godkendt som »Marque Nationale« kunne vinene undersøges flere gange og over en periode på op til to år efter fremstillingen. I mellemtiden blev de betragtet som bordvine, og der kunne af den grund ydes støtte til oplagring, såfremt der var afsluttet kontrakt herom.

4 Den luxembourgske regering har anført, at fællesskabsbestemmelserne om de omtvistede oplagringskontrakter ikke på nogen måde var til hinder for, at der blev afsluttet oplagringskontrakter for bordvine, som i medfør af national lovgivning senere kunne opnå betegnelsen k.v.b.d. Den har derfor nedlagt påstand om principalt, at Domstolen fastslår, at storhertugdømmet Luxembourg havde krav på dækning af samtlige sine omkostninger i form af udgifter til oplagringsstøtte, som Kommissionen af ovennævnte grunde har afslået at betale. Storhertugdømmet har subsidiært nedlagt påstand om, at EUGFL kendes pligtig at dække støtten til oplagrede bordvine, som faktisk aldrig har opnået betegnelsen k.v.b.d.

Den principale påstand

5 Reglerne om støtte til oplagring af bordvin blev fastsat i artiklerne 5 ff. i Rådets forordning nr. 816/70 af 28. april 1970 om supplerende regler for den fælles markedsordning for vin (EFT 1970 I, s. 212). Ydelse af støtten var betinget af, at der var afsluttet oplagringskontrakter; de nærmere regler blev udstedt i efterfølgende kommissionsforordninger.

6 Artikel 3, stk. 1, første afsnit, i Kommissionens forordning nr. 1437/70 af 20. juli (EFT 1970 II, s. 410) bestemmer: »Interventionsorganerne afslutter kun kontrakter om bordvine«. Forordning nr. 1437/70 blev erstattet af Kommissionens forordning nr. 2015/76 af 13. august 1976 (EFT L 221, s. 20), der i artikel 1, andet afsnit, bestemte, at der kunne indgås oplagringskontrakter for »bordvine, druemost og koncentreret druemost«.

7 Kommissionens forordning nr. 2206/77 af 5. oktober 1977 (EFT L 255, s. 13) indføjede i artikel 6 i forordning nr. 2015/76 en ny bestemmelse (stk. 7) med følgende ordlyd:

»En bordvin, der er genstand for en oplagringskontrakt, kan ikke senere anerkendes om k.v.b.d.«

8 Den luxembourgske regering har i den forbindelse understreget, at det både i grundforordningen nr. 816/70 og gennemførelsesforordningerne nr. 1437/70 og 2015/76 alene fastslås, at der kun kan afsluttes oplagringskontrakter for bordvine, men at de ikke indeholder regler om de pågældende vines senere udvikling og anvendelse.

9 For at en oplagringskontrakt kan anses for forskriftsmæssig og derfor berettige til den dermed forbundne støtte, måtte det herefter ifølge den luxembourgske regering — inden forordning nr. 2206/77 trådte i kraft — være tilstrækkeligt, at det pågældende produkt var bordvin ved kontraktsafslutningen. Da Kommissionen ikke har bestridt, at al den vin, der var oplagret i Luxembourg i regnskabsårene 1976 og 1977, faktisk var bordvin på det tidspunkt, hvor oplagrinskontrakterne blev afsluttet, kan Kommissionen ikke afslå at lade EUGFL afholde udgifterne af den tilsvarende støtte.

10 Med hensyn til ovennævnte forordning nr. 2206/77, hvorefter det er udelukket, at en oplagret bordvin efterfølgende kan opnå betegnelsen k.v.b.d., har den luxembourgske regering gjort gældende, at der er tale om en nyindført ordning, som ikke kan have tilbagevirkende gyldighed.

11 Heroverfor har Kommissionen for det første anført, at der på ingen måde ved forordning nr. 2206/77 er indført nye betingelser for at opnå støtte til oplagring, men at forordningen kun bekræfter og uddyber retstilstanden, således som den var, inden forordningen trådte i kraft. Kommissionen har i den forbindelse henvist til forordningens 3. betragtning, som er udtryk herfor.

12 For det andet har Kommissionen gjort gældende, at selv uden hensyntagen til forordning nr. 2206/77 må en gennemgang af den interventionsordning, der på daværende tidspunkt var gældende inden for den fælles markedsordning for vin, føre til, at den af den luxembourgske regering foreslåede løsning må afvises.

13 Mens forordning nr. 816/70 har fastsat pris- og interventionsregler for bordvine, indførtes der ved Rådets forordning nr. 817/70 af 28. april 1970 om fastlæggelse af særlige regler for kalitetsvine fra bestemte dyrkningsområder (EFT 1970 I, s. 228) for disse vine en »politik til fremme af kvaliteten«, uden at der var nogen regler om økonomisk støtte, for eksempel støtte til oplagring. Efter Kommissionens opfattelse måtte forholdet herefter være det, at fællesskabslovgiveren for vine har fastsat to alternative ordninger, alt efter om der er tale om bordvine eller om kvalitetsvine. Ét og samme produkt kan således ikke både være omfattet af ordningen for bordvine med mulighed for at opnå støtte til oplagring og af ordningen for kvalitetsvine med adgang til særlig fordelagtige afsætningsvilkår.

14 Med henblik på at løse det således rejste fortolkningsspørgsmål må for det første de argumenter, som Kommissionen har søgt at udlede af forordning nr. 2206/77, lades ude af betragtning. Forordningen omfatter ikke de omtvistede kontrakter, idet disse er indgået, inden forordningen trådte i kraft, og de hensyn, Kommissionen har indføjet i forordningens betragtninger, kan ikke gøres gældende mod den berørte stat.

15 Det må derfor undersøges, om det med Kommissionen kan antages, at afslutning af oplagringskontrakter for bordvine, som i henhold til luxem-

bourgsk lovgivning efterfølgende kunne opnå betegnelsen k.v.b.d., må anses for stridende mod opbygningen af den fælles markedsordning for vin, selv om der ikke findes nogen udtrykkelig bestemmelse herom.

16 Det må i den forbindelse fastslås, at det klart fremgår af ovennævnte fællesskabsbestemmelser, at der kun ydes støtte til oplagring af bordvine samt — efter at Rådets forordning nr. 1160/76 af 17. marts 1976 (EFT L 135, s. 1) var trådt i kraft — til druemost og koncentreret druemost.

17 Selv om kvalitetsvinene også falder ind under anvendelsesområdet for forordning nr. 816/70, er de derimod ikke omfattet af forordningens afsnit I om pris- og interventionsregler. Fællesskabslovgiveren har således ikke været af den opfattelse, at det var nødvendigt for at stabilisere markederne og sikre den pågældende landbefolkning en rimelig levestandard, at der blev fastsat interventionsforanstaltninger for disse vine, men derimod anset det for tilstrækkeligt — i kraft af de særlige bestemmelser i forordning nr. 817/70 — at fremme en kvalitetspolitik med det formål, som nævnt i forordningens 2. betragtning, at bidrage til en forbedring af markedsforholdene og hermed til en udvidelse af afsætningsmulighederne.

18 Den luxembourgske regering har imidlertid anført, at til forskel fra forordning nr. 816/70, som i bilag II definerer begrebet bordvin, henvises der i forordning nr. 817/70 for så vidt angår definitionen af k.v.b.d. i meget vidt omfang til nationale bestemmelser på området. En medlemsstat må derfor frit kunne bestemme, således som det skete i den luxembourgske lovgivning, at enhver vin, der er fremstillet på statsterritoriet, skal betragtes som bordvin indtil det tidspunkt, hvor den måtte opfylde de fastsatte betingelser for at opnå betegnelsen k.v.b.d.

19 Hertil bemærkes kun, at de særlige regler, der på det pågældende tidspunkt gjaldt i Luxembourg for at tildele »Marque Nationale« til k.v.b.d., i hvert fald ikke kan bevirke, at medlemsstaten for ét og samme produkt kan lade sine producenter få fordel af to ordninger, som fællesskabslovgiveren har indført med henblik på to forskellige produkter. Som det fremgår af det ovenfor anførte vil en sådan kumulation af fordele både være i strid med den ordning, der er fastlagt med forordning nr. 816/70, og med forordning nr. 817/70.

20 Såfremt den luxembourgske lovgivning kunne føre til resultater, der var uforenelige med fællesskabsbestemmelserne, måtte det under alle omstændigheder i medfør af EØF-traktatens artikel 5 påhvile storhertugdømmet Luxembourg at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at afskære vine, for hvilke der i forvejen var ydet støtte til oplagring, fra at opnå »Marque National«, hvilket i øvrigt skete efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 2206/77.

21 Den fortolkning af fællesskabsbestemmelserne, som den luxembourgske regering har foreslået, må derfor afvises, og det må bekræftes, således som Kommissionen med rette har gjort gældende, at der ikke k.v.b.d. kan udbetales den i forordning nr. 816/70 fastsatte støtte til oplagring, uanset hvornår vinene i henhold til gældende national lovgivning måtte have opnået denne betegnelse.

22 Da det ikke er bestridt, at i det mindste en del af den bordvin, der har været oplagret i Luxembourg i regnskabsårene 1976 og 1977, efterfølgende er blevet anerkendt som »Marque Nationale« og afsat som k.v.b.d., vil sagsøgte derfor være at frifinde for den luxembourgske regerings principale påstand om, at den havde krav på dækning af samtlige de i nærværende sag omtvistede omkostninger i form af udgifter til oplagringsstøtte.

Den subsidiære påstand

23 Den luxembourgske regering har for det tilfælde, at den ikke fik medhold i sin principale påstand, nedlagt påstand om, at den i det mindste kendes berettiget til at få dækket sine omkostninger i form af udgifter til oplagringsstøtte, som den har udbetalt for de mængder bordvine, som faktisk aldrig er blevet anerkendt som k.v.b.d.

24 Det må i den forbindelse for det første anerkendes, at inden ovennævnte forordning nr. 2206/77 trådte i kraft, kunne de luxembourgske myndigheder i modsætning til, hvad Kommissionen har anført, i god tro afslutte oplagringskontrakter for vine, som ved kontraktsafslutningen faktisk var bordvine og aldrig er blevet anerkendt som k.v.b.d., selv om der i henhold til de nationale bestemmelser på området havde været mulighed herfor.

25 Det må hertil påpeges, at det formål, fællesskabslovgiver ønskede tilgodeset ved at indføre støtte til oplagring, var at støtte markedet for bordvin i en

kriseperiode ved at begunstige mulighederne for at trække overskudsproduktionen tilbage fra markedet.

26 Dette formål ses fuldt ud at være tilgodeset ved de kontrakter, som de luxembourgske myndigheder har afsluttet, idet de mængder bordvin, hvis egenskaber var til hinder for, at de kunne afsættes som k.v.b.d., har været holdt tilbage fra markedet.

27 Det må herefter konkluderes, at den luxembourgske regerings subsidiære påstand principielt er begrundet.

28 For så vidt angår den procentdel af den oplagrede vin, der faktisk er blevet afsat som bordvin, har den luxembourgske regering dog kun fremlagt statistiske oplysninger, der for visse vinstoksorters vedkommende angiver, hvilke mængder der er afsat som henholdsvis bordvin og k.v.b.d. i de pågældende år. Den luxembourgske regering har hævdet, at det under alle omstændigheder påhviler Kommissionen, som har gjort gældende, at de omtvistede oplagringskontrakter er retsstridige, at bevise, hvilken procentdel af den oplagrede bordvin der faktisk er blevet anerkendt som k.v.b.d.

29 Kommissionen har anført, at den medlemsstat, som over for Kommissionen har fremsat krav om EUGFL-finansiering af visse udgifter, har bevisbyrden for, at de pågældende udgifter er blevet afholdt i overensstemmelse med EF-reglerne. Kommissionen har således bestridt den bevismæssige værdi af de statistiske oplysninger, som den luxembourgske regering har fremlagt.

30 Det er utvivlsomt, at den luxembourgske regering for at opnå EUFGL-finansiering af oplagringsstøtten ikke alene måtte bevise, at de oplagrede vine faktisk var bordvine på det tidspunkt, hvor oplagringskontrakterne blev indgået, men også, at de aldrig er blevet anerkendt som k.v.b.d. Det er imidlertid et spørgsmål, om ikke den luxembourgske regering har opfyldt dette beviskrav, når sagens omstændigheder tages i betragtning.

31 Det må i den forbindelse fastslås, at selv om den luxembourgske regering ikke med de ovennævnte statistiske oplysninger, som den har forelagt for Domstolen, nøjagtigt har bevist, hvilke mængder af oplagret vin der er afsat som bordvin, har den dog godtgjort, at en mængde svarende til mindst en tredjedel af den pågældende vin ikke er blevet markedsført som k.v.b.d.

32 Det må herefter anerkendes, at den luxembourgske regering har krav på, at Kommissionen lader EUGFL afholde en del af de udgifter, Storhertugdømmet har afholdt i regnskabsårene 1976 og 1977 til støtte til privat oplagring af bordvine. I mangel af nærmere oplysninger kan denne del passende fastsættes til en tredjedel.

33 Af alt ovenstående følger, at Kommissionens beslutninger 83/38 og 83/49 af 14. januar 1983 vil være at annullere, for så vidt Kommissionen herved afslår at lade EUGFL, garantisektionen, afholde en tredjedel af storhertugdømmet Luxembourg's udgifter i regnskabsårene 1976 og 1977 til støtte til privat oplagring af bordvine.

Sagens omkostninger

34 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

35 Ifølge samme artikels stk. 3, første afsnit, kan Domstolen imidlertid ophæve sagsomkostningerne helt eller delvis, hvis parterne henholdsvis taber og vinder på et eller flere punkter.

36 Da Kommissionen har tabt sagen med hensyn til den subsidiære påstand om delvis godtgørelse, vil sagsomkostningerne være at ophæve.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Kommissionens beslutninger 83/38 og 83/49 af 14. januar 1983 annulleres, for så vidt Kommissionen herved afslår at lade EUGFL, garantisektionen, afholde en tredjedel af storhertugdømmet Luxembourg's**

udgifter i regnskabsårene 1976 og 1977 til støtte til privat oplagring af bordvine.

2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart Koopmans Bahlmann

Pescatore O'Keeffe Bosco Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT M. DARMON FREMSAT DEN 12. APRIL 1984 [1]

Høje Domstol.

1. Den 14. januar 1983 udstedte Kommissionen for De europæiske Fællesskaber to beslutninger om afslutningen af de af storhertugdømmet Luxembourg forelagte regnskaber over de udgifter for regnskabsårene 1976 og 1977, der er finansieret gennem Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), garantisektionen.

Ved de nævnte to beslutninger [2] afslog Kommissionen at lade fonden dække de udgifter, der var afholdt til støtte til privat oplagring af bordvin, og som androg følgende beløb (i luxembourgske francs):

— 9 639 938 for regnskabsåret 1976,

— 5 149 799 for regnskabsåret 1977.

Storhertugdømmet Luxembourg anerkendte ganske vist, at beslutningerne var berettigede, for så vidt Kommissionen herved afslog at anerkende et beløb på 937 837 LFR for 1976 og 496 591 LFR

1 — Oversat fra fransk

2 — 83/38, EFT L 38 af 10. 2. 1983, s. 32, for regnskabsåret 1976, og 83/49, EFT L 40 af 12. 2. 1983, s. 57, for regnskabsåret 1977